



Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 1466/2024
31.10.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Светлане Томић Јокић, председника већа, Бојане Пауновић, Дијане Јанковић, Гордане Којић и Александра Степановића, чланова већа, са саветником Андреом Јаковљевић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА (раније ...), због кривичног дела злочини против имовине насиљем над стварима или људима из члана 624 (А), 625 став 1 тачка 2 и 5 Кривичног закона Републике Италије и др., одлучујући о захтеву за заштиту законитости Врховног јавног тужиоца Ктз 1063/24 од 10.10.2024. године, поднетом против правноснажне пресуде Вишег суда у Београду Кре1 33/19 од 17.08.2021. године, у седници већа одржаној 31.10.2024. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

УСВАЈА СЕ захтев за заштиту законитости Врховног јавног тужиоца Ктз 1063/24 од 10.10.2024. године, као основан, па се **УКИДА** правноснажна пресуда Вишег суда у Београду Кре1 33/19 од 17.08.2021. године и предмет враћа том суду на поновно одлучивање.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду Кре1 33/19 од 17.08.2021. године, у ставу I, усвојена је замолница Министарства правде Републике Италије број 713-02-1065/2019-8 од 06.08.2019. године, па је призната пресуда Апелационог суда у Палерму број 341/2018 С.И.Е.П, којом је окривљеном АА (раније ...) изречена јединствена казна затвора у трајању од 22 године и 10 месеци и 9 дана и новчана казна у износу од 7.111 евра, а којом пресудом су му утврђене појединачне казне затвора изречене правноснажним пресудама и то:

- суда Шаку од 07.04.2008. године, потврђена пресудом Апелационог суда у Палерму од 05.10.2012. године, којом је окривљени АА оглашен кривим због извршења кривичног дела злочини против имовине насиљем над стварима или људима из члана 624 (А), 625 број 2 Кривичног закона Републике Италије и др. (кривично дело тешка крађа из члана 204. кривичног законика Републике Србије) и осуђен на казну затвора у трајању од 3 године,

- суда Термини Имересеу од 11.06.2010. године, потврђена пресудом Апелационог суда у Палерму од 16.11.2012. године, којом је окривљени АА оглашен кривим због извршења кривичног дела злочини против имовине насиљем над стварима или људима из члана 624 (А), 625 тачка 2 и 5 Кривичног закона Републике Италије и др. (кривично дело тешка крађа из члана 204. кривичног законика Републике Србије) и осуђен на казну затвора у трајању од 4 године,

- суда Термини Имересеу од 04.04.2012. године, потврђена пресудом Апелационог суда у Палерму од 18.10.2013. године, којом је окривљени АА оглашен кривим због извршења кривичног дела злочини против имовине насиљем над стварима или људима из члана 624 други додатак (бис), 625 број 2 Кривичног закона Републике Италије и др. (кривично дело тешка крађа из члана 204. кривичног законика Републике Србије) и осуђен на казну затвора у трајању од 5 година и 2 месеца,

- суда у Агриђенту од 17.06.2014. године, потврђена пресудом Апелационог суда у Палерму од 26.01.2015. године, којом је окривљени АА оглашен кривим због извршења кривичног дела злочини против имовине насиљем над стварима или људима из члана 624 тачка 2, 625 став 1 број 2 и 5 Кривичног закона Републике Италије и др. (кривично дело тешка крађа из члана 204. кривичног законика Републике Србије) и осуђен на казну затвора у трајању од 2 године и 2 месеца,

- судије за претходну истрагу суда у Шаку број 81/15, потврђена пресудом Апелационог суда у Палерму од 07.06.2016. године, којом је окривљени АА оглашен кривим због извршења кривичног дела злочини против имовине насиљем над стварима или људима из члана 628 Кривичног закона Републике Италије и др. (кривично дело тешка крађа из члана 204. кривичног законика Републике Србије) и осуђен на казну затвора у трајању од 8 година и 5 месеци и 10 дана,

- суда Шака, делимично преиначена од стране Апелационог суда у Палерму од 10.03.2017. године, којом је окривљени АА оглашен кривим због извршења кривичног дела злочини против имовине насиљем над стварима или људима из члана 624 други додатак (бис) и 625 број 2 и 5 Кривичног закона Републике Италије и др. (кривично дело тешка крађа из члана 204. кривичног законика Републике Србије) и осуђен на казну затвора у трајању од 3 године и 8 месеци,

па је Виши суд у Београду окривљеном АА (раније ...), са личним подацима као у изреци, претходно утврдио појединачне казне затвора у трајању од 3 године, 4 године, 5 година и 2 месеца, 2 године и 2 месеца, 7 година и 9 месеци, 3 године и 8 месеци и окривљеног АА (раније ...), те применом Конвенције о трансферу осуђених лица из 1983. године са Додатним протоколом (Сл. лист СРЈЈ – Међународни уговори 4/2001), као и члана 4., 42., 45., 48., 50., 60. и 63. Кривичног законика, због кривичних дела из члана 204. Кривичног законика, осудио на јединствену казну затвора у трајању од 22 (двадесетдве) године и 10 (десет) месеци и 9 (девет) дана, у коју му се урачунава време проведено на издржавању казне затвора почев од 13.11.2013. године па надаље, као и 480 дана превременог пуштања на слободу и на новчану казну у износу од 7.111 евра, у динарској противвредности, по средњем курсу НБС на дан исплате. У ставу II одобрен је премештај окривљеног АА (раније ...) из Републике Италије у Републику Србију, ради наставка извршења казне затвора.

Против наведене правноснажне пресуде Врховни јавни тужилац је поднео захтев за заштиту законитости Ктз 1063/24 од 10.10.2024. године, због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 3) ЗКП у вези са чланом 45. став 1. и 60. став 2. тачка 2) Кривичног законика и чланом 10. и 11. Конвенције о трансферу осуђених лица, са предлогом да Врховни суд захтев за заштиту законитости усвоји и преиначи побијану пресуду, тако што ће окривљеном изрећи јединствену казну затвора у трајању од 20 (двадесет) година уз урачунато време проведено на издржавању казне, као и споредну новчану казну у износу од 7.111 евра у динарској противвредности.

Након што је примерак захтева за заштиту законитости, у смислу члана 488. став 1. ЗКП, доставио браниоцу, адвокату Сари Степановић, Врховни суд је одржао седницу већа о којој, у смислу члана 488. став 2. ЗКП, није обавестио јавног тужиоца и браниоца, јер веће није нашло да би њихово присуство седници било од значаја за доношење одлуке.

На седници већа Врховни суд је размотрио списе предмета са правноснажном пресудом против које је захтев за заштиту законитости поднет, па је по оцени навода у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости Врховног јавног тужиоца је основан.

Основано се захтевом за заштиту законитости Врховног јавног тужиоца истиче да је побијаном пресудом учињена повреда кривичног закона из члана 439. тачка 3) ЗКП у вези са чланом 45. став 1. и 60. став 2. тачка 2) Кривичног законика и чланом 10. и 11. Конвенције о трансферу осуђених лица, на штету окривљеног АА (раније ...).

Из списка предмета се утврђује да је пресудом Апелационог суда у Палерму број 341/2018 С.И.Е.П, окривљени АА (раније ...) осуђен на јединствену казну затвора у трајању од 22 године, 10 месеци и 9 дана и новчану казну у износу од 7.111 евра.

Министарство правде Републике Србије је дана 10.10.2019. године, Вишем суду у Београду доставило замолницу Министарства правде Републике Италије број 713-02-1065/2019-8 од 06.08.2019. године уз захтев окривљеног АА (раније ...) да Република Србија изврши напред наведену страну кривичну пресуду, а Виши суд у Београду је, поступајући по достављеној замолници, дана 17.08.2021. године донео побијану пресуду Кре1 33/19 од 17.08.2021. године, (правноснажна дана 09.08.2022. године), којом је предметна замолница усвојена и призната је пресуда Апелационог суда у Палерму број 341/2018 С.И.Е.П, а окривљени је, након што су му том пресудом утврђене појединачне казне затвора изречене правноснажним пресудама, ближе наведеним у изреци побијане пресуде, осуђен на јединствену казну затвора у трајању од 22 године и 10 месеци и 9 дана, у коју му се урачунава време проведено на издржавању казне затвора почев од 13.11.2013. године па надаље, као и 480 дана превременог пуштања на слободу и на новчану казну у износу од 7.111 евра, у динарској противвредности, по средњем курсу НБС на дан исплате.

Одредбом члана 45. став 1. Кривичног законика прописано је да казна затвора не може бити краћа од тридесет дана нити дужа од двадесет година.

Одредбом члана 60. став 2. тачка 2) Кривичног законика прописано је да ако је суд за кривична дела у стицају утврдио казне затвора, повисиће најтежу утврђену

казну, с тим да јединствена казна не сме достићи збир утврђених казни, нити прећи двадесет година затвора.

Одредбом члана 16. став 2. Устава Републике Србије прописано је да су општеприхваћена правила међународног права и потврђени међународни уговори саставни део правног поретка Републике Србије и непосредно се примењују. Потврђени међународни уговори морају бити у складу с Уставом.

По оцени Врховног суда, у конкретној ситуацији, поред напред цитираних одредби Кривичног законика, неопходно је имати у виду одредбе Конвенције о трансферу осуђених лица са Додатним протоколом („Сл. гласник СРЈ-међународни уговори“ број 4/2001), којом је у члану 10. став 1. прописано да у случају даљег издржавања казне, државу издржавања казне обавезује правна природа и дужина санкције изречене казне, док је у ставу 2. исте одредбе прописано да уколико су природа или дужина ове санкције неспојиви са законодавством државе издржавања казне или уколико законодавство ове државе то захтева, држава издржавања казне може да путем судске или административне одлуке прилагоди ову санкцију казни или мери које за кривична дела исте врсте предвиђа њен сопствени закон. Ова казна или мера, по својој природи треба да максимално одговара оној која је изречена казном која треба да се издржи. По својој суштини или трајању не може бити строжа од казне изречене у држави изрицања казне нити прећи максимум који предвиђа закон државе издржавања казне.

Поред овога, одредбом члана 11. став 1. алинеја д) наведене Конвенције је прописано да надлежни орган у случају измене казне примењује поступак предвиђен законодавством државе издржавања казне, те да приликом измене, надлежни орган неће поштрити кривичну одговорност осуђеног лица и неће га обавезивати минимална санкција коју за то или за више почињених кривичних дела, евентуално предвиђа држава издржавања казне.

Имајући у виду све напред наведено, Врховни суд налази да се повреда кривичног закона из члана 439. тачка 3) ЗКП, на коју се захтевом за заштиту законитости Врховног јавног тужиоца указује, састоји у томе што је првостепени суд одлуком о казни прекорачио границе овлашћења које има по закону, на тај начин што је окривљеног АА (раније ...), поред осталог, осудио на јединствену казну затвора у трајању од 22 године и 10 месеци и 9 дана, чиме је повредио одредбе чланова 45. став 1. и 60. став 2. тачка 2) Кривичног законика, јер тако изречена јединствена казна затвора прелази 20 (двадесет) година, што је општи максимум казне затвора односно највиша могућа мера ове казне, а што је у конкретном случају у супротности и са цитираним одредбама Конвенције о трансферу осуђених лица са Додатним протоколом.

Због учињене повреде кривичног закона, Врховни суд је усвојио као основан захтев за заштиту законитости Врховног јавног тужиоца Ктз 1063/24 од 10.10.2024. године, па је укинуо правноснажну пресуду Вишег суда у Београду Кре1 33/19 од 17.08.2021. године и предмет вратио том суду на поновно одлучивање поводом захтева за извршење стране кривичне пресуде уз премештај, да би се у поновном поступку, имајући у виду примедбе изнете у овој пресуди, донела правилна, јасна и на закону заснована одлука.

Из напред наведених разлога, донета је одлука као у изреци, на основу одредбе члана 492. став 1. тачка 1) ЗКП.

Записничар-саветник
Андреа Јаковљевић,с.р.

Председник већа-судија
Светлана Томић Јокић,с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић